

У граду светлости

Други део

На мене је посебан утисак оставила посета базилици Сакр – Кер (Basilique du Sacre – Coeur de Mnomartre) која се налази на највишем делу Париза, Монмартру. Црква је саграђена 1914. године и туристи је углавном обилазе због предивног погледа на Мариз са платоа испред ње.

Поглед на Париз испред базилике Sacre – Coeur

Монмартр је најверније очувао изглед старог Париза са старим кућама и кривудавим улицама. У другој половини 19. века ово је био центар уметничког и боемског живота. А то је добрим делом и данас. Његове улице, кафане, барове, забавна позоришта овековечиле су чувене личности, попут сликара Тулуз-Лотрек, Реноар, Бонар, Утрило и многи други. На простору базилике Сакр – Кер налази и познато гробље Монмартр на коме су сахрањене многе познате личности.

Многи не знају да и на Монмартру постоји мали, али живописни виноград са око две хиљаде чокота винове лозе, из времена када је тај део Париза био лепо село. Наћи ћете га на северној страни брда, међу белим кућама са дрвеним крововима у Rue des Saules. Виноград Klo Monmartr је скривен од градске вреве. Основан је 1933. године, непосредно пре него што је Француска донела строги закон који регулише узгој винограда и производњу вина. Klo Monmartr се може сматрати „одметничким виноградом“, јер пркоси многим правилима и праксама француског винарства.

У Француској, да би вино добило ознаку Appellation d'origine protegee/controllee (АОР/АОС), виноград мора да поштује одређена правила о томе где и како се узгаја грожђе. У одређеним регионима се могу гајити само

одређене сорте, а вино мора бити произведено и флаширано у истом простору где се узгаја. Али у Klo Monmartru се гаје на десетине сорти грозђа – од старих и готово заборављених, до модерних хибрида. Сва вина су сорте купаже, произведена у подруму градске куће 18. арондисмана. Годишње се произведе између 1.000 и 1.500 боца вина, од којих се већина продаје на аукцијама, а приход иде у хуманитарне сврхе.

У подножју Монматра између тргова Blanche и Pigalle протеже се Булевар Клиши (Boulevard de Clichy) са пешечком стазом и дрворедом по средини. Овај део града, заједно са крајем око улице Сен – Дени познати су као центар проституције у Паризу.

Према ономе што сам написао рекло би се да је ово било само туристичко путовање, али није било тако. Било је и оних, рекло би се радних активности. Пре свега посета сајму SICOV. Сајамски простор се налазио на простору модерног пословног простора La Defanse. То је највећи наменски грађен пословни центар у Европи.

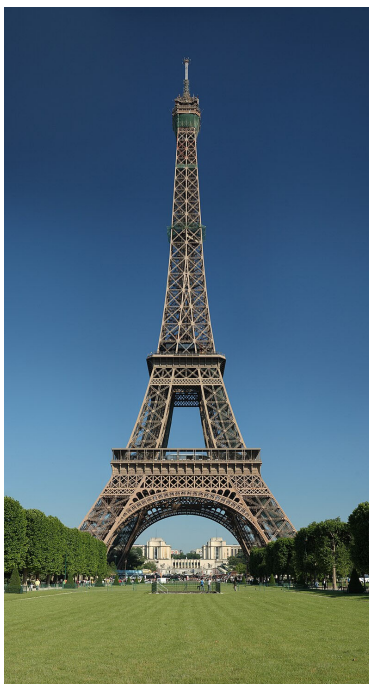

La Defanse

Назив је добио по споменику La Defanse de Paris, који је подигнут у част бранилаца Париза погинулим у француско – пруском рату. Изградња комплекса започета је 1958. године и главни развој је текао у наредних три деценије. Једна од најпознатијих зграда је Велика капија, која се налази у оси са обелиском на Тргу Конкорд и Тријумфалном капијом. Од Тријумфалне капије ка La Defense иде Авенија Шарла де Гола, која кроз сам пословни центар највећим делом испод земље.

На сајму SICOV углавном је представљена биротехничка опрема. Самих рачунара је било релативно мало. Али за некога ко још није навршио годину рада све је то било интересантно. После посете Сајму одлазимо до оближњег представништва IBM, где нам у центру за презентацију представљају нове трендове у развоју рачунара у оквиру тада још увек највећег произвођача рачунара на свету. Туристичка агенција је као стручног консултанта била нагажовала Чедомира Миленковића, некадашњег сарадника наше лабораторије, а тада запосленог у Ei Honeywell. То је био прави погодак. Наредног дана он ће нам организовати посету презентационом

центру Honeywell, где смо се упознали са новим рачунарским системима ове фирме и новим верзијама њиховог оперативног система GICOS. Са ове три посете, сврха овог путовања, бар што се мене тиче била је у потпуности остварена.

Ајфелов торањ

Један од најупечатљивијих доживљаја током посете Паризу било је пењање на Ајфелов торањ. Марсова поља, где се на обали Сене налази торањ представљају срце Париза. Тако да је поглед са торња величанствен, јер се практично види цео град. Посетиоцу само остаје да ужива у погледу на Булоњску шуму, Марсова поља, велике булеваре, Лувр и Сакре – Кер на Монмартру у даљини.

Четири дана боравка у Паризу су брзо прошла. А онда је стигло изненађење. Због штрајка особља Ер Франса нисмо могли да се вратимо вечерњим летом у четвртак. На састанку у холу хотела представници агенције су нам понудили продужење аранжмана за један дан, што је мени лично одговарало. Јер остајали смо дан дуже у Паризу и то бесплатно. Наравно, било је ту наших пословних људи, који су негодовали и тражили да им се обезбеди повратак летом нашег авиопревозника ЈАТ. Пошто се завршио састанак могли смо да наставимо са упознавањем са Паризом и чекамо сутрашњи поподневни лет авионом мађарске компаније MALEV до Будимпеште и даље вођу аутобусом до Београда.

Наравно нисмо пропустили прилику да посетимо и велике робне куће на Булевару Осман. Жорж Ежен Осман по коме булевар носи име био је префект Париза у периоду од 1853. до 1870. године. Кажу да се за то време Париз променио за 60%. Париз њему дугује Трг Етоал са дванест булевара

који се шире од њега. Паркове, као што су Луксембуршки и Монсо. Заједно са инжењером Белграном направио је систем водовода и модерну мрежу подземне канализације. Јелисејска поља су за време Османове управе добила данашњи изглед. Најпознатија робна кућа у Паризу, Галерије Лафајет је француски ланац луксузних робних кућа, највећи у Европи. Одмах поред ње се налази робна кућа из ланца такође луксузних робних кућа, Принтемпс.

Галерија Лафајет

Ове калсичне робне куће, претече данашњих тржних центара, углавном су организоване по сличним принципима. Приземље је углавном резервисано за штандове са парфимеријом, накитом, бижутеријом, производима од коже. Горњи спратови сдрже продавнице одеће, по правилу прво за жене, а онда мушкарце. Иза тога постоје спратови са стварима за кућу, спортска опрема, опрема за путовања, итд. Ако купац не зна шта тачно жели да купи може у оваквим робним кућама да проведе и по више сати. Зато оне имају, по правилу на највишем спрату, ресторане и кафиће у којима купци могу да предахну и окрепе се. У сутерену се обично налазе јако добро снабдеване продавнице прехранбене робе. У некој од ових робних кућа купио сам јако лепу јакну са два лица.

Коначно је дошло време да се опростимо са Паризом и да авионом ТУ – 154 компаније MALEV кренемо за Будимпешту. Опет смо полетели са аеродрома Орли.

Панорама аеродрома Орли

На аеророму у Будимпешти већ нас је чекао аутобус за Београд. Одмор правимо у Суботици у хотелу „Патрија“. Када сам ушао унутра за једним од столова сам угледао колегу са факултета Бранислава Родић, који је вечерао са колегом. Ацо и ја им се придружисмо и чак поделисмо вечеру њима. Касније стиже и вечера, којом нас је честила туристичка агенција. У Београд стигосмо негде око 2 сата ноћу.